

Mai mult decât calvinist

John Newton

Predici și eseuri

Mai mult decât calvinist

MAI MULT DECÂT
CALVINIST

JOHN NEWTON

MAI MULT DECÂT CALVINIST

John Newton

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristocentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folositi cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Este un mare privilegiu să poți fi capabil să îți formezi o gândire clară, consecventă și completă privitoare la adevărurile revelate în Scriptură. Dar aceia care sunt expuși la ispita de a-și forma o imagine prea înaltă despre ei înșiși și implicit să se uite de sus la ceilalți, în special la aceia care nu doar că refuză să le împărtășească opiniile, ci chiar se aventurează să li se opună. Putem observa puține scrieri controversate, de altfel excelente din alte puncte de vedere, care să nu fie împânzite de acest spirit de superioritate; iar cei care nu sunt chemați la o astfel de slujire (a scrierii), dacă ar fi atenți la ceea ce au în inimile lor, ar putea observa acest duh de superioritate la lucru în ei, într-o mulțime de circumstanțe, deși, după cum se poate observa repede, această pretenție de calvinist poate aduce asupra noastră foarte bine acuzația de ignoranță sau inconsecvență, lucru pe care la rândul nostru suntem atât de rapizi în a-l acuza la ceilalți.

Nu cunosc o altă modalitate mai potrivită de a corecta această atitudine rea decât să facem o cercetare serioasă a diferenței uimitoare între nivelul cunoștințelor noastre teologice și cel al practicii noastre, sau, cu alte cuvinte, să vedem ce mică influență au aceste cunoștințe asupra comportamentului nostru. Acest lucru ar putea să ne confirme adevărul și importanța

observației apostolului, care spunea, „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască” (1 Corinteni 8:2). Nu înseamnă de-acum că ar trebui să fim insensibili la ceea ce Domnul ne-a învățat și că ar trebui să ne întoarcem la starea de ignoranță; și nici nu cred că ar mai fi posibil lucrul ăsta; totuși, dacă ne evaluăm nivelul cunoștințelor prin intermediul efectului lor asupra comportamentului, și ne limităm exclusiv la acesta (care este, la urma urmei, standardul corect pentru evaluare), vom descoperi că suntem niște cunoscători atât de limitați și de slabi încât cu greu ne-am mai asuma acest nume de calviniști.

De exemplu, cât de fermă este convingerea noastră că Dumnezeu este omniprezent! Oricât ar fi de mari dificultățile noastre în a înțelege pe deplin acest concept, adevărul omniprezenței Lui nu este atacat de mulți. Chiar și persoane nenăscute din nou recunosc, fie și la modul general, acest lucru, și aș putea adăuga că este foarte frecvent menționat de cei credincioși, dar într-un fel în care ai zice că nu ar fi știut asta anterior. Dar dacă ochii Domnului sunt în orice loc, cât de mult ar trebui să influențeze acest adevăr „comportamentul” celor care pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu! Noi știm cum adesea ne simțim și ne comportăm ca niște „viermi” în fața unui concetățean, dacă acesta este unul de care depindem, sau dacă el ne este superior în această viață, și cât de grijulii suntem în a ne stăpâni comportamentul pentru a evita orice gest nepotrivit sau jignitor față de el! Dar nu este ciudat faptul că aceia care au înțeles din Scripturi ideile acestea ale măreției, sfințeniei și purității lui Dumnezeu, care nu sunt cu totul insensibili față de obligațiile lor extrem de mari de a-și corecta tot ceea ce spun

sau fac după poruncile Lui, totuși în multe situații să fie trădați de inconsecvențele comportamentului lor în prezența lui Dumnezeu, pe când înaintea unui nobil sau prinț s-ar înfrâna cu succes, și uneori chiar în prezența unui simplu copilaș?

Până și în practicarea „rugăciunii” de către cei care pretind că ei se aproprie astfel de Domnul, dacă luăm în considerare faptul că ochii Lui sunt ațintiți asupra noastră, totuși lucrul acesta are puțină influență asupra atenției noastre, sau în a ne face ca gândurile să nu răătăcească până la capătul lumii în timpul rugăciunii. Ce-am gândi oare despre o persoană care, în timp ce a fost primită în audiență înaintea regelui pentru rezolvarea unei probleme de cea mai mare importanță, s-ar opri în mijlocul cuvântării sale către rege ca să alerge după un fluture? Dacă un astfel de lucru s-ar întâmpla, n-ar fi decât o demonstrare a inconsecvențelor din inima acelei persoane, și la fel putem fi și noi acuzați de inconsecvență în rugăciune în acest context.

Calviniștii nu sunt niște neștiutori cu privire la starea sufletească pe care un păcătos nevoiaș și dependent de Dumnezeu trebuie să o aibă atunci când se apropie de El, de Acela înaintea Căruia îngerii se prezintă acoperindu-și fețele; și totuși, în ciuda nivelului lor mai bun de cunoaștere teoretică, atenția lor este distrasă în rugăciune de la Acela căruia trebuie să Îi dea socoteală până și pentru lucrurile cele mai neînsemnate. Ei nu sunt capabili să conștientizeze acea prezență divină de care ei se consideră înconjurați, dar despre care vorbesc ca și cum ar vorbi în vânt. Mai mult, dacă simțământul nostru că

„Dumnezeu este prezent totdeauna” ar fi într-o măsură rezonabilă proporțional cu convingerea noastră teoretică, nu ar trebui ca această conștientizare a prezenței Lui să fie modalitatea eficientă prin care să fim feriți de multele temeri nejustificate, de care suntem adesea cuprinși?

El spune, „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine” (Isaia 41:10), El promite să fie Apărătorul și Scutul celor care își pun nădejdea în El, și totuși chiar dacă noi pretindem credința în Cuvântul Lui și nădejdea că El este Apărătorul nostru, rareori considerăm că suntem în siguranță, chiar și atunci când ne împlinim îndatoririle, dar când avem de așteptat o clipă în plus și suntem în pericol. Avem de aceea puține motive să ne evaluăm prin prisma nivelului de cunoaștere a acestui adevăr indiscutabil, dacă aceasta nu are o influență mai mare asupra comportamentului nostru de zi cu zi.

La fel este și cu doctrina „suveranității lui Dumnezeu”, care, chiar dacă nu este susținută de atât de multe persoane ca aceea a omniprezenței Lui, este susținută cu tot atâta înverșunare de cei care se consideră calviniști. Noi ne luptăm cu mult zel în apărarea acestui adevăr în discuțiile cu arminienii, și suntem gata să ne minunăm de cât de tari de cap pot fi unii încât să pună la îndoială dreptul Creatorului de a face ce vrea cu ceea ce este al Lui. Și în timp ce suntem implicați în apărarea doctrinei alegerii prin har, și avem nădejdea aceasta mângâietoare că suntem noi înșine părtași acestei alegeri, părem atât de convinși că argumentele Scripturii ne susțin în apărarea acestui adevăr, încât cu greu putem tolera pe adversarii

noștri, și abia ne abținem să nu îi acuzăm de încăpățănare, îndărătnicie și mândrie, pe motiv că se opun ei.

Fără îndoială că esența acestei împotriviri stă în mândria inimii omului, dar păcatul mândriei nu se limitează la doar una din cele două tabere, după cum putem vedea că multiple și frecvente circumstanțe apar când nici aceia care se luptă pentru apărarea suveranității divine nu ajung să fie cu mult mai influențați în mod practic de ea decât oponenții lor. Această doctrină umilitoare ne conduce la concluzia solidă a supunerii noastre față de voia lui Dumnezeu, în orice circumstanță a vieții, după cum ne învață în egală măsură să demonstrăm milă față de aproapele nostru. Dar, vai! Cât de des ne descoperim complet incapabili să practicăm aceste lucruri, să rămânem mulțumitori în sufletele noastre inclusiv pentru suferințele pe care El a găsit potrivit să le permită a veni asupra noastră.

Atâta cât putem spune, când suntem vizitați de sărăcie, de necazuri grele sau de cruci, ar trebui să avem următoarea atitudine: „Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi” (Psalmii 39:9). Atât de mult ar trebui să fim de convingși că Dumnezeu are un drept suveran de a dispune de noi și de tot ce avem după cum Îi place.

Dar cât de des, și de altfel pe bună dreptate, oferim altora în situații similare argumente din acestea, pentru a le arăta că obiecțiile „lor” sunt nefondate, când și noi ne comportăm la fel: "Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?” (Romani 9:20). Iar aceasta nu este decât dovada clară că toată cunoștința noastră

este mai degrabă „teoretică” decât „practică”. Cât de inconsecvenți trebuie să fim ca, în timp ce credem că Dumnezeu este drept și că El acționează drept când nu le dă unora lucrurile care aduc pacea lor veșnică, în același timp să ni se pară greu să acceptăm hotărârile Lui aplicabile nouă în lucruri de o importanță infinit mai mică!

Dar pentru cei care se tem de El, hotărârile Domnului sunt nu doar suverane, ci sunt și înțelepte și pline de har. El a pus alături binele lor de slava Lui, și S-a angajat prin promisiune ca să facă toate lucrurile să lucreze împreună în beneficiul lor. El alege pentru cei care sunt ai Lui mai bine decât ar putea să aleagă ei înșiși pentru ei atunci când trec prin greutăți, și El nu ține departe de ei decât acele lucruri pe care este mai bine să nu le aibă. Așa ne învață Scripturile, și noi așa credem.

Îmbogățiți cu aceste principii, nu pierdem nici o ocazie să sugerăm fraților noștri care trec prin suferință să aibă răbdare și să fie mângâiați. Putem să îi asigurăm, fără ezitare, că dacă ei se alipesc de aceste promisiuni, îngrijorările lor sunt pe mâini bune; că lucrurile care în prezent nu sunt prilej de bucurie ci de întristare vor aduce la vremea potrivită roada aducătoare de pace a neprihănirii, și că încercările lor sunt dovezi ale îndurării divine după cum sunt mângâierile de care au parte. Putem să le dovedim, folosindu-ne de istoria lui Iosif, a lui David sau Iov, ori de alte situații din Scriptură, că, în ciuda aparențelor întunecate din prezent, cel neprihănit va ieși biruitor; că Dumnezeu poate și va îndrepta lucrurile; și că El adesea face ca dintr-un lucru aparent rău să iasă lucrurile cele mai bune. Din acel moment noi pretindem că dacă ei nu ne ascultă,

ajung să păcătuiescă dacă ar sugera că ar fi ceva greșit în hotărârile lui Dumnezeu. Le putem spune că, în cel mai rău caz, suferințele vieții prezente nu sunt demne să fie comparate cu slava viitoare; și că de aceea, chiar și în necazurile cele mai mari, ei trebuie să plângă ca și cum ar aștepta ca în scurt timp toate lacrimile lor să le fie șterse.

Dar ne vine nouă rândul, când suntem încercați din fiecare parte sau loviți acolo unde suportăm cel mai greu, o, cât de dificil ne este să simțim forța acestor argumente, deși știm că ele sunt adevărate! Apoi, dacă nu suntem binecuvântați cu tărie proaspătă de sus, suntem atât de dispuși să ne plângem și să disperăm ca și cum ne-am gândi că suferințele noastre sunt peste măsură de mari și că Domnul a uitat să fie plin de îndurare.

Aș putea să vă arăt diferența între gândirea noastră când ne credem cei mai iluminați și experiența noastră practică în ceea ce privește orice adevăr spiritual. Noi știm că nu există posibilitatea de asemănare între timp și veșnicie, între Dumnezeu și creaturi, între favoarea Domnului și favorurile oamenilor; și totuși adesea, când aceste lucruri sunt aduse în competiție strânsă în viețile noastre, ne urnim cu greu în a ne păstra pe cale, și dacă n-am primi provizii noi de har, cu siguranță că am eșua în ceasul încercării, iar cunoștințele noastre bogate n-ar avea nici cel mai mărunț efect, ci doar ne-ar agrava vina.

Noi părem că suntem siguri de faptul că suntem oameni slabi, păcătoși, creaturi expuse la cădere, după cum și suntem, și totuși spunem că suntem gata să acționăm ca și cum am fi înțelepți și buni. Cu alte cuvinte, nu putem nega faptul că o

mare parte a cunoștințelor noastre sunt, după cum am descris, ca și lumina lunii, lipsite de căldură și influență; și totuși cu greu am accepta să avem o părere mai puțin înaltă despre noi înșine.

O, de am spune ca și Psalmistul, „Doamne, ce este omul!” Da, ce enigmă, ce creatură inconsecventă este cel credincios! El Îl cunoaște pe Domnul; se cunoaște pe sine. Minteia lui este iluminată să înțeleagă și să contempleze la mărețele taine ale Evangheliei. El cunoaște acum cât de rău este păcatul, cât de deșartă este lumea, cunoaște frumusețea sfințeniei și natura fericirii adevărate. El a fost odată „întuneric, dar acum el este lumină în Domnul”. El are acces la Dumnezeu prin Isus Hristos, cu Care este acum unit, și în Care el trăiește prin credință. El poate acum totul, căci principiile pe care le-a primit sunt făcute vii și lucrătoare prin slujirea Duhului Sfânt. El este acum smerit, tandru, răbdător, veghetor și credincios. El se bucură în suferință, biruiește ispitele, trăiește cu așteptarea vie a slavei veșnice, și nu își socotește viața ca fiindu-i „scumpă, ci vrea numai să-și sfârșească cu bucurie calea și slujba” spre gloria Domnului Isus Hristos. Dar puterea pentru a face toate acestea nu îi aparține; el este absolut dependent de Domnul și este încă înconjurat de neputințe, împovărat de o natură depravată.

Dacă Domnul Își retrage puterea, credinciosul devine la fel de slab ca oricare alt om, și se scufundă ca o piatră pe fundul unui lac sub propria-i greutate. Cunoștințele sale pot fi comparate cu ferestrele unei case, care transmit lumina, dar nu o pot reține. Fără comunicare continuă și împlănită de la Duhul harului, el este incapabil să reziste celor mai mărunte

ispite, să îndure cele mai firave încercări, nu este în stare să împlinească nici cea mai neînsemnată slujire într-o modalitate acceptabilă, sau chiar să își formeze în minte un gând bun. El știe aceasta, și totuși uită acest adevăr atât de des. Dar Domnul îi amintește acest lucru frecvent, retrăgându-și acel ajutor fără de care credinciosul nu poate face nimic. Atunci el se simte cine este cu adevărat, și atunci vede cu ușurință ce contradicție este între cunoștințele lui și practica lui. Experimentarea repetată a acestei lucrări a Domnului prin care îi arată slăbiciunea îl învață progresiv unde se află sursa tăriei lui; anume că nu este în nimic din ceea ce el a obținut până în prezent sau în ceea ce el poate spune că îi aparține, ci în harul, puterea și credințioșia Mântuitorului lui. El învață astfel să se bizuie mai puțin pe înțelepciunea lui, să se rușineze mai des de cele mai grozave din eforturile sale, să se scârbească mai mult de sine în sac și în cenușă, și să dea slavă numai lui Dumnezeu.

Se observă din acestea faptul că putem avea cele mai bune cunoștințe, dar asta nu ne face în mod obligatoriu și cei mai spirituali! Unii ar putea, și chiar pot, să trăiască mai onorabil și mai confortabil cu doar doi talanți, decât o fac alții cu cinci talanți. Cel care își cunoaște în mod practic slăbiciunile și depinde doar de Domnul va progresa în mod sigur, chiar dacă cunoștințele și abilitățile sale nu sunt grozave; pe când cel care are cele mai alese daruri, cea mai clară judecată și cea mai cuprinzătoare cunoaștere, dacă se complăce în ideea că aceste lucruri îi aduc avantaje și se mândrește, se află în pericol iminent de a greși și de a cădea la orice pas; căci Domnul nu va permite nimănui din cei pe care El îi iubește să se laude

cu performanțele proprii. El îi va călăuzi pe cei smeriți cu propria Sa privire, și îi va hrăni pe cei flămânzi cu bunătățile Sale; dar pe cei bogați El îi izgonește cu buzunarele goale. În Împărăția Lui este valabilă această maximă de neschimbat: cel ce se înalță va fi smerit, dar cel ce se smerește va fi înălțat.